

[Fibiger.]

et meget betydeligt netto-valutaoverskud på nærværd 1 milliard. Det viser tillige, hvor langt man kan nå ved hjælp af det ellers så forhadte private initiativ. Og det viser tillige, at der er andre veje at gå end dem, den foregående regering sidste år foreslog til en løsning af valutaproblemet. Den nedskæringsplan, daværende handelsminister Krag dengang præsenterede for folketinget, og som skar dybt ned i erhvervsfriheden, kunne — efter hans eget skøn — alt i alt klare 305 mill. kr. af vort valutaproblem, uden at den dog gav garanti for, at disse penge ikke blev brugt på anden måde. Men skønnet over skibsfartsindtægterne er indenfor det samme tidsrum blevet forbedret med ca. 400 mill. kr., og det er vel at mærke en forbedring, som ikke er opnået ved, at vi er blevet fattigere, men tværtimod ved, at vi er blevet rigere.

Det gælder om at lægge det skabende initiativ de færrest mulige hindringer i vejen, og i denne omstændighed kan man finde forklaringen på, at regeringen til trods for de bebrejdelser, den i den anledning nær måttet høre, opgav sin oprindelige plan om at pålægge skibsfarten en byrde på vel 50 mill. kr. Man nøjedes med 15 mill. kr. ud fra den forudsætning, at hvad skibsfarten disponerer over af pengemidler, er den på forbløffende kort tid i stand til at frugtbar gøre som valutaindtægter til gavn for hele det danske samfund.

Også den bedring i eksportpriserne, det er lykkedes at få gennemført, samt de sidste måneders afspænding i den internationale prissituation, har bidraget til at formindske vanskelighederne.

Oppositionen har naturligvis måttet erkende, at valutastillingen og udsigterne for fremtiden i dag er væsentlig bedre end tidligere, men jeg har set mange eksempler på, at man med flid søger at påvise, at det i virkeligheden ikke er regeringens skyld. Det er udefra kommende forbedringer, der har gjort sig gældende, hævder man.

Må jeg i den forbindelse blot minde om, at da franskmændene havde vundet slaget ved Marne, opstod der et sandt skænderi mellem generalerne om, hvem der havde æren herfor. Den virkelige sejrherre, marskal Joffre deltog ikke i dette skænderi, han sagde blot: Hvem der har æren for sejren ved Marne ved jeg ikke, men jeg kan sige så meget: var det gået galt, så var det mig, der havde fået ansvaret.

På samme måde kan man vist sige, at var det gået galt i det nu forløbne år, havde

der ikke hersket nogen tvivl om, hvor ansvaret ville være blevet placeret.

Jeg synes, man har lov til at sige, at regeringen har haft en heldig hånd til at lede det lovgivningsarbejde, situationen nødvendiggjorde. Det har været en hård kur; men når kuren ikke har været forgæves, forekommer det mig, at det danske folk med fremtiden for øje må være den nuværende regering taknemlig for, at roret blev lagt om, således at vi ikke kom ud i en yderligere inflation.

Jeg anser det for en lykke — ikke blot for de to partier, men for det politiske liv her i landet —, at venstre og konservative fandt sammen i en regeringsdannelse på lige fod, og at denne regering har vist sig så arbejdsduelig, som tilfældet har været. Mange af de spørgsmål, som i mere end en menneskealder skilte venstre og konservative, og som gav socialdemokratiet politiske chancer, det ellers ikke ville have fået, er hermed forhåbentlig een gang for alle blevet kendt døde og ugyldige for al fremtid. Hvad der i de senere år især belastede forholdet mellem de to partier, havde jo i virkeligheden kun ren og skær historisk interesse og knyttede sig bl. a. til begivenheder, der udspandt sig før århundredskiftet. At disse spørgsmål kunne holde striden levende blandt de ældre, der huskede denne tid, var vel forståeligt, men for de yngre antog hele dette modsætningsforhold efterhånden en ganske uvirkelig karakter, hvilket kunne ses alene gennem de efterhånden ret kraftige udsving af vælgere fra det ene parti til det andet og vice versa, der har fundet sted siden krigen.

Der kan vel altid være en vis forskel i temperamentet, som der er forskel på folks reaktioner i bestemte sager, men principielt har der gennem lang tid hersket praktisk talt fuldstændig overensstemmelse i de afgørende nationale og økonomiske spørgsmål. De to partier henter kernen af deres vælgere i omtrent samme befolkningsgrupper, som er enige i deres krav på størst muligt råderum for det frie initiativ. Selvom man må forudse, at der vil opstå en vis diskussion om byrdefordelingen ehvervene imellem, er det klart, at hvert erhverv mener, det er det, det er gået mest ud over. Landbruget synes, det er gået mest ud over det erhverv — det mener det ærede medlem hr. Hans Pinstrup jo også —, og handelen mener, at det er gået mest ud over den. Tjenestemændene synes, de har fået altfor lidt, og de andre befolkningsklasser og erhvervsgrene synes, det er dem, der har måttet bære byrderne. Mon det ikke skulle komme